

IBDIS | We know
books
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LARK, SOPHIE

Bloody heart / Sophie Lark ; trad. din lb. engleză de Alexandru
Macovescu. - București : Librex Publishing, 2025

ISBN 978-630-6628-58-2

I. Macovescu, Alexandru (trad.)

821.111

Editor: Denisa Nicoară
Redactor: Irina Tudor
DTP: Ciprian Butnaru
Corector: Marian Busuioc

Bloody Heart

Copyright © 2022, 2023 by Sophie Lark

Cover design by Emily Wittig

Cover and internal illustrations © Line Maria Eriksen

Cover image © kues/DepositPhotos

Originally published in the United States by Sourcebooks, LLC.

www.sourcebooks.com

All rights reserved.

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu, nr. 30, București

redacție: 0723 193 019

comenzi@librex.ro

www.librex.ro

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii
Librex Publishing.

Copyright ©2025 Editura Librex Publishing.

BLOODY HEART

SOPHIE LARK

*Traducere din limba engleză de
Alexandru Macovescu*

Librex Publishing,
2025

1

SIMONE SOLOMON

— SIMONE? DE CE NU EȘTI GATA?

Mama stă în prag, deja îmbrăcată pentru petrecere.

Eu, în schimb, port pantaloni scurți de trening și un tricou cu *Femeia fantastică*, pentru că stăteam ghemuită pe scaunul meu de la fereastră, cufundată într-o carte.

— Cât e ceasul? o întreb.

— Cât crezi că e? face mama, zâmbind ușor.

Aș fi spus două sau trei după-amiaza, dar faptul că și-a pus deja rochia de seară pe ea îmi dă de înțeles că trebuie să fie mai târziu.

— Păi... șase? ghicesc eu.

— E chiar șapte și jumătate.

— Îmi pare rău! îi spun, sărind de la fereastră și trântind exemplarul din *La răscruce de vânturi* pe covor.

Nu e de mirare că mor de foame. Am sărit peste prânz și se pare că și peste cină.

— Ai face bine să te grăbești, îmi spune mama. Tatăl tău a chemat deja mașina.

— De fapt, șoferul deja așteaptă, îmi zice tata.

Stă lângă mama. Sunt cea mai elegantă pereche pe care ți-o poți imagina: amândoi sunt înalți, slabi, îmbrăcați impecabil. Pielea lui catifelată, închisă la culoare, alături de părul ei blond, este singurul contrast dintre ei. În rest, sunt perfect asortați.

Uneori, la ocazii oficiale, tatăl meu poartă haine din pânză kente strălucitoare. În seara asta e îmbrăcat cu un smoching negru cu rever de catifea. Crinul de culoarea lavandei de la butoniera lui este exact în aceeași nuanță cu rochia mamei.

Lângă perfecțiunea și eleganța lor, mă simt ca un schelet ambulant. Prea ciudată ca să fiu văzută cu ei.

— Poate ar trebui să mergeți fără mine... le spun.

— Bună încercare, mi-o întoarce mama. Grăbește-te și îmbracă-te.

Îmi înăbuș geamătul. La început, am fost încântată să mă întorc acasă de la internat. Chicago părea numai petreceri, gale și evenimente. Acum, după doar câteva luni, toate încep să se estompeze. M-am săturat de șampanie și aperitive, de conversații politicoase și de dansuri și mai politicoase. În plus, mi-aș dori ca sora mea să vină cu mine mai des.

— Vine și Serwa? o întreb pe mama.

— Nu, îmi răspunde, iar un rid i se formează între sprâncene.

Nu prea e în apele ei azi.

Părinții mei mă lasă singură să mă îmbrac.

Am un dulap întreg de rochii din care să aleg, majoritatea cumpărate anul acesta. Îmi trec degetele pe curcubeul de țesături, încercând să aleg repede.

Aș putea petrece o oră așa. Sunt genul care visează cu ochii deschiși și îmi plac la nebunie lucrurile frumoase. În special hainele.

Interesul pentru modă poate fi perceput ca frivol. În mintea mea, hainele sunt arta pe care o porți. Ele sunt declarația care pășește înaintea ta în fiecare cameră. Sunt instrumentele care modelează percepția oamenilor înainte ca tu să fi rostit un cuvânt.

Așa le-aș descrie oricui altcuiva.

Pentru mine, ele înseamnă mult mai mult decât atât.

Am o reacție intensă la culoare și textură. Ele creează o

stare de spirit în interiorul meu. Nu-mi place să o recunosc, pentru că știu că este... ciudat. Majoritatea oamenilor nu simt repulsie fizică față de o nuanță neatractivă de violet-maroni. Și nu simt o dorință irezistibilă de a atinge mătasea sau catifeaua.

Întotdeauna am fost așa, de când mă știu. Am învățat doar cum să o ascund.

Trebuie să mă forțez să iau o rochie, fără să o analizez o veșnicie.

Iau una dintre preferatele mele, o rochie de un roz pal cu șifon fluturând pe spate, care îmi amintește de aripile unui fluture.

Aplic puțin fard roz și luciu de buze în aceeași nuanță. Nu prea mult, tatălui meu nu-i place să mă îmbrac prea „matur”. Abia am împlinit 18 ani.

Când mă grăbesc să cobor scările, părinții mei așteaptă deja în limuzină. E o tensiune ciudată în aer. Tatăl meu stă țeapăn pe scaunul lui. Mama se uită la mine, apoi aruncă o privire pe geam.

— Pornește, se răstește tata la șofer.

— M-am pregătit cât de repede am putut... îi zic cu un aer timid.

Tatăl meu mă ignoră complet.

— Vrei să-mi spui de ce tocmai am găsit în cutia poștală o scrisoare de acceptare de la Parsons? întrebă el.

Roșesc, uitându-mă în jos la unghiile mele.

Sperasem să interceptez plicul respectiv, dar e greu să faci asta în casa noastră, unde mai multe persoane diferite verifică de două ori pe zi corespondența.

Îmi dau seama că tatăl meu e furios. În același timp, simt o euforie nebună la auzul cuvintelor sale.

Am fost acceptată.

Îmi ascund fericirea. Tatăl meu nu este deloc încântat. Îi simt nemulțumirea iradiind în exterior ca o ceață rece. Mă îngheață până la oase.

LRDIS

Nu mă pot uita în ochii lui. Chiar și când e în toane bune, tatăl meu are trăsături ascuțite și o privire intensă. Când e furios, arată ca masca sculptată a unei zeități – legendară și răzbunătoare.

— Explică, îmi poruncește.

Nu are rost să mint.

— Am aplicat acolo.

— De ce ai făcut-o? mă întreabă cu răceală.

— Am... am vrut să văd dacă o să intru.

— Ce contează, din moment ce vei merge la Cambridge?

Asta e universitatea la care a studiat tata. Cambridge este responsabilă pentru manierele sale elegante, pentru relațiile sale europene și pentru ușorul accent britanic de care este atât de mândru.

Tatăl meu, sărac, dar genial, s-a dus la Cambridge cu o bursă. A studiat mult mai mult decât economia, a studiat comportamentul și atitudinile colegilor săi bogați: cum vorbeau, cum mergeau, cum se îmbrăcau. Și, mai ales, cum făceau bani. A învățat limbajul finanțelor internaționale – fonduri speculative, capital mobilizat, paradisuri fiscale offshore...

Întotdeauna a spus că Universitatea Cambridge l-a format. Era de la sine înțeles că voi merge la școală acolo, la fel ca Serwa înaintea mea.

— Mie doar... îmi frec neputincioasă mâinile în poală. Îmi place moda... spun cu greu.

— Asta nu e un domeniu serios de studiu.

— Yafeu, îi spune mama încetișor.

Se întoarce să se uite la ea. Mama e singura persoană pe care tatăl meu o ascultă. Dar știu deja că nu i se va opune – nu când e vorba de așa ceva, mai ales dacă e atât de hotărât. Îi amintește doar să fie blând în timp ce îmi spulberă visul.

— Tata, te rog, îl implor, încercând să-mi mențin tonul măsurat.

Tatăl meu nu mă va asculta dacă devin prea emotivă. Trebuie să fiu cât se poate de rațională.

— Unii dintre cei mai prestigioși designeri din țară au absolvit Parsons. Donna Karan, Marc Jacobs, Tom Ford...

Tatăl meu își împreunează mâinile în față. Are degete lungi, elegante, cu unghii îngrijite.

Vorbește încet și clar, ca un judecător care face legea.

— Când te-ai născut, părinții mei au spus că era mare păcat că am avut doar fete. Eu nu am fost de acord. Le-am spus că fiicele vor fi întotdeauna loiale părinților lor. Fiicele sunt ascultătoare și înțelepte. Fiicele aduc onoare familiilor lor. Un fiu poate deveni mândru și poate crede că știe mai bine decât tatăl său. O fică nu ar face niciodată această greșală.

Tata pune mâna pe umărul meu, privindu-mă în ochi.

— Ești o fică bună, Simone.

Ne apropiem de hotelul Drake. Tatăl meu scoate din buzunar o batistă curată. Mi-o dă.

— Curăță-ți fața înainte să intri.

Nu mi-am dat seama că plângeam.

Mama își sprijină palma pe capul meu pentru o clipă, mângâindu-mi părul.

— Ne vedem înăuntru, *ma chérie*.

Apoi mă lasă singură pe bancheta din spate a mașinii.

Ei bine, nu sunt chiar singură – șoferul nostru stă în față, așteptând răbdător să mă adun.

— Wilson? îi spun pe un ton găuit.

— Da, domnișoară Solomon.

— Ai putea să mă lași singură un minut?

— Desigur. Imediat parchez.

Trage mașina până la bordură, din calea tuturor celorlalți care sunt lăsați la ușile din față. Apoi se îndepărtează de vehicul, lăsând motorul pornit ca să nu se oprească aerul

con condiționat. Îl văd începând o conversație cu unul dintre ceilalți șoferi. Se duc după colțul hotelului, probabil să fumeze o țigară.

Odată rămasă singură, încep să plâng. Timp de cinci minute mă complac în dezamăgirea mea.

E atât de stupid. Nu e ca și cum m-aș fi așteptat vreodată ca părinții mei să mă lase să merg la Parsons. A fost doar o fantezie care m-a ajutat să trec peste ultimul meu an de școală la Tremont și peste examenele interminabile care îmi zdrobeau sufletul și pe care știam că trebuia să le trec cu note maxime. Și am reușit. Fără îndoială că voi primi o scrisoare de acceptare similară de la Cambridge în orice moment, pentru că am aplicat acolo, așa cum mi s-a cerut.

Am trimis la nimereală un portofoliu cu desenele mele la Parsons. Cred că m-am gândit că ar fi bine să primesc un refuz, pentru a-mi demonstra că tatăl meu avea dreptate, că visul meu era o iluzie care nu se putea împlini niciodată.

Apoi să aud că am fost acceptată...

Este ca un fel de tortură dulce. Poate mai rău decât să nu fi știut niciodată. Este un premiu strălucitor, primit... apoi retras.

Îmi dau voie să fiu copilăroasă și nefericită cinci minute.

Apoi respir adânc și mă adun.

Părinții mei încă mă așteaptă în marea sală de bal a hotelului Drake. Ar trebui să zâmbesc, să fac conversație și să-i las să mă prezinte persoanelor importante ale seriei. Nu pot face asta cu fața plină de pete și umflată.

Îmi tamponez fața, aplic din nou puțin luciu de buze și rimel din geantă.

Chiar când sunt pe punctul de a pune mâna pe mâner, ușa șoferului se deschide brusc, iar cineva se strecoară pe scaunul din față.

Este un bărbat – un bărbat uriaș, practic un gigant. Cu umeri largi, păr negru și cu siguranță nu poartă o uniformă ca Wilson.

Înainte să apuc să scot o vorbă, el apasă pedala de accelerație și se îndepărtează cu viteză de bordură.

DANTE GALLO

MĂSURILE DE PROTECȚIE ȘI PAZĂ LA DRAKE SUNT FOARTE stricte mulțumită tuturor politicianilor snobi care vin la gală. Oamenii bogați folosesc orice scuză ca să dea o petrecere. Ceremonii de premiere, străngeri de fonduri, licitații în scop caritabil, toate acestea sunt doar un pretext ca să se felicite public pentru ce fac.

Restaurantul La Mer deținut de tata furnizează picioarele de crab, creveții stacojii și stridiile cu jumătate de cochilie care vor compune turnul uriaș de fructe de mare din mijlocul mesei cu mâncare. Am licitat ieftin pentru că nu din creveți vom face profit în seara asta.

Trag duba până la ușile de serviciu și ajut personalul de la bucătărie să descarce lăzile cu fructe de mare cu gheață. Unul dintre agenții de pază își bagă capul în bucătărie, privindu-ne cum deschidem lăzile.

— Cum se numește chestia asta? mă întrebă, uitându-se la creveții stacojii cu o expresie îngrozită.

— E cel mai bun crevete pe care nu ți-l poți permite, îi spun, zâmbind larg.

— Serios? Cât costă?

— 119 pe kilogram.

— Du-te-n pana mea!

Dă din cap neîncrezător.

— Ar fi bine să-mi scoți din ocean o sirenă în mărime naturală cu sâni cupa D la prețul ăsta.